

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Aduersùs Magdeburgenses Centuriatores pro Canonibus Apostolorum, & Epistolis Decretalibus Pontificum Apostolicorum, Libri Quinq[ue]

Torres, Francisco de

Coloniae, 1573

VD16 T 1629

Cap. X. Responsio ad id, quod obijciunt, quomodò Anacletus citet literas Clementis, cùm sit Anacletus à Petro ordinatus, teste Irenaeo, & Eusebio, & quemadmodùm intelligendum sit, quod tam variè de ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-29685

Clemente Romano descriptam secutus dixit: & testimonijs atque imitatione veterum, quemadmodum intelligendum sit, explicatum est.

Responsio ad id, quod obijciunt, quomodo Anacletus citet literas Clementis, cum sit Anacletus à Petro ordinatus, teste Irenæo & Eusebio, & quemadmodum intelligendum sit, quod tam variè de successione Clementis, à varijs scriptum est, vt alij secundum post Petrum numerent, alij tertium, alij quartum, & de Lini morte, viuentis Petro: & quare à quibusdam authoribus prætermisus est Anacletus in describenda successione Pontificum.
Cap. 10.

Objiciunt præterea Magdeburgenses citationes Pontificum Apostolicorum, ad negandas eorum epistolas. Huc enim spectant omnes eorum accusatorię obseruationes. Anacletus, inquiunt, citat literas Clementis, cum, teste Irenæo & Eusebio, Anacletus à Petro presbyter aut Episcopus sit ordinatus.]

Nos Clementem ipsum Romanum Apostolicum authorẽ habemus, qui non solum in epist. ad Iacobum fratrem Domini, de qua paulò post Magdeburgensibus respondebo, affirmat in persona Petri, sibi soli à Petro cathedram traditam & potestatem, quam eidem Petro Dominus tradiderat: sed etiam in lib. 7. Apostolicarum constitutionum, quas idem Clemens literis mandauit, in persona quoque Petri cap. 45. scribit se à Petro secundum Episcopum ecclesię Rom. ordinatum: tametsi Eusebius, tam diligens alioqui librorum inuestigator & repertor, neque epistolam hanc, neque hos libros reperit à tam multis alioqui patribus olim & cognitos & relectos, atque in summa autoritate habitos. Si cui verò incredibile, aut certè mirum videatur, non reperisse hos libros Eusebium, (de Irenæo enim fortassè minùs mirandum sit) legat quid S. Maximus ijs respondeat, qui Dionysium Areopagitam suo quoque tempore negabant, eodem vtentes argumento: cum tamen ante Eusebium Dionysius Alexandrinus non solum viderit, sed etiam scholijs illustrauerit: vt S. Anastasius Antiochenus ipse testatur. Quasi verò omnes authores Eusebius Cæsareensis videre potuisset, vt quos non viderit, neque fuisse vnquam putemus: cum tamen sint & alij, quos ille non vidit, neque meminit, vt libros Narcissi & Hymenęi & aliorum, quos S. Maximus dicit. De Cleto verò, quòd nulla eius extaret epistola, quam Magdeb. negarent, nihil obijciendum esse putauerunt, quomodo Clemens secundus à Petro ordinatus est, cum historię ferre omnes Latinorum, Cleto Clementem successisse narrent: neque rursus de Lino obiecerunt, quomodo primus ante Clementem ordinatus fuisset. Ergò, tametsi res propter authorum varietatem alijs fortassè non satis constare videatur, sic tamen habendum esse arbitror, quantum ex epistola

Cur non sit mirum, quòd Eusebius nec epist. Clem. neque libros eiusdem de const. Apost. viderit.

Ioannis 3. assequi licet, quem tanquam certiore & probatiore auctorem sequimur. sic enim ait: Si autem Petrus princeps Apostolorum adiutores sibi affciuit Linum & Cletum, non tamen pontificij potestatem, aut soluendi & ligandi normam eis tradidit, sed Clementi successori suo. Hæc Ioannes Pontifex ante mille annos in epistola sua decretali ad Episcopos Germaniæ & Galliæ: licet Marianus Scotus hanc epistolam Leoni 2. Agathonis successori tribuat. Linus igitur, qui primus in ecclesia Roma. ordinatus est, adiutor tantum Petri fuit in Rom. pontificatu administrando: quia aliquandò necesse erat, ut ad alias regiones Petrus proficeretur: & vrbs sine Episcopo esse non poterat. Hoc autem non à nobis inuentum aut excogitatum est, sed ita etiam S. Epiphanius in Panario suo lib. 1. tomo 2. hæret. 27. scripsit. Mortuus verò est Linus viuentem Petro, ut præter Clementem, Sophronius quoque Hierosolymitanus in homilia de agone Petri & Pauli, testatur. Hoc etiam confirmat historia, quæ fertur esse Damasi, quæ vsque ad Capitonem & Rufum Coff. qui ut Casiod. ait, biennio martyrium Petri & Pauli antecesserunt, sedisse dicit. Idem ait Marianus Scotus. Clemens verò electus & ordinatus est Episcopus Rom. ab ipso Petro, cum iam passio eius instaret. Vnde quia Cletus cum Lino, & post Linum, Petri in eodem Pontificatu administrando adiutor fuerat, qua ratione Clemens successit Lino, eadem successit & Cletus. Lino verò successit, quia episcopatum Romanum, quem Linus, tanquam adiutor Petri, cum proprio Episcopo, id est, cum ipso Petro gubernabat, idem Clemens tanquam proprius ac principalis Episcopus, suscepit. Simili ratione successit Cletus: nihil enim differt, nisi quod Linus, viuentem adhuc Petro, mortuus est, Cletus verò non. Ex quo factum est, ut Clementem alij secundum post Petrum, alij tertium, alij quartum numerent: sintque quodammodo omnia vera, si rationes succedendi distinguantur: est enim Clemens, scilicet secundus post Petrum, ut principalis: tertius, ut successor Lini: quartus, ut successor Cleti: qui post mortem Lini fuit quoque Petri adiutor, cui successit ut principalis, Clemens. Causa verò cur Eusebius, non Cletum, sed Anacleum antecessorem Clementis, & Euaristum, prætermisso Anacleto, successorum eiusdem Clementis fecerit, hæc fuit: quia enim annos 11. Lino post Petrum tribuerat, & legerat Clementem annis 21. ecclesiæ catholicæ præfuisse, atque annos Cleti, qui fuit adiutor Clementis annis 12. ab annis Clementis principalis Episcopi ita distinxerit, (cum alio qui non esset distinguendi, ut quidem neque Marianus Scotus distinxit) ut Cletum, quem ipse Anacleum vocat, 12. annis, Clementem verò 9. qui 21. efficiunt, præfuisse diceret: vno errore alium trahente, ut ratio annorum pontificatus Clementis conueniret, persuasit sibi 9. annos, qui Anacleto successor tribuendi erant, Clementi tribuere, qui annis 12. sedit, scilicet vsque ad Vespasianum 9. ut eadem historia Damasi affirmat. Ita factum est, ut idem quoque Marianus Scotus mecum sentire videtur, ut Anacleum successoré Clementis

Linus viuentem Petro mortuus, Clemente & Sophronio Hier. au thoribus.

Vnde factum sit, ut Clementem alij secundum post Petrum, alij tertium, alij quartum numerarint. Quæ fuerit causa erroris Eusebii in Anacleto prætermisso.

tis ignorans tolleret, & pro eo Euaristum substitueret: & ex Cleto Ana-
 cletum antecessorem eiusdem Clementis faceret, & Clementis vitam vs-
 que ad Traianum produceret. Accessit ad hanc errandi occasionem autho-
 ritas Irenæi, qui ex Cleto quoquæ Anacletum fecit libro 3. contra hæres-
 ses cap. 3. & Euaristum Clementis successorem, quem libenter Eusebius
 secutus est. Non est autem idem error, tamen si videatur, in epistola beati
 Ignatij ad Mariam Zarbensem, quæ nupèr cū reliquis epistolis eius à Gui-
 lielmo Morelio Gallo Græcè edita est. Etsi enim in ea scriptum est, Cle-
 mentem Anacleto successisse, siue hic error ex exemplari Græco epistola-
 rum Ignatij parùm emendato fluxerit, siue Eusebium & Irenæum sequens,
 ita Morelius corrigendum esse putauerit, neutrum enim affirmo, hoc so-
 lum admonere volui, in exemplari vetustissimo & emendatissimo biblio-
 thecæ Medicæ Florentinæ, non *Anacleto*, sed *Abro* esse. quæ lectio, id quod
 magnam fidem facere debet, cum Clemente conuenit, qui in libro 7. de
 constitutionibus Apost. sic ait in extremo cap. in persona Petri: Post mor-
 tem verò Linij Clemens est à me Petro secundus ordinatus. Quare quod
 beatus Ignatius in eadem epistola ad Mariam Zarbensem scribit, cū es-
 ses Romæ apud Papam Linum, cui nunc successit Clemens, omninò intel-
 ligendum est, fuisse illam Romæ apud Papam Linum ante mortem beati
 Petri, cū eo absente erat loco eius Papa Linus, nè vrbs sine Papa esset.
 Si enim Romæ tunc fuisset Petrus, nunquàm sic Ignatius scripsisset, cū
 esses Romæ apud Papam Linum, cū duo Papæ adesse non possent. Lino
 itaq; Papæ tunc Romano propter absentiam Petri, & postea ante Petrum
 mortuo, successit post mortem Petri Clemens, cuius adiutor fuit Cletus,
 vt Petri fuerat. Successor verò Clementis non Euaristus, vt illi duo vete-
 res dixerunt, neq; Cletus, vt quidam nostro tempore scripsit, plus autho-
 ritatis tribuens notationi cōsulum, quæ vitio libroriorū, immò vitio quoq;
 eorum, qui literas in æs aut lapidem incidunt, obnoxia est, quàm voci vi-
 uæ ecclesiasticæ traditionis, quæ hoc ordine ab ipsis vsque Apostolorum
 temporibus, Linum, Cletum, Clementem ponit. Anacletus verò ipse in
 epistola sua prima & secunda antecessorem suum vocat non Cletum, sed
 Clementem. Hæc vox publicæ & antiquæ traditionis, maioris authorita-
 tis est, quàm omnes fasti cōsulum, de quibus sic scripsit in prologo 8. li-
 bri diligentissimus nostri temporis Chronographus Massæus Cameracen-
 sis. Nihil hodiè incertius, quàm per solos cōsules computare: quòd par-
 tim supprimantur ab historicis, partim diuerso loco & ordine collocen-
 tur. Id autem pluribus exemplis historicorum docet: additq;, confite-
 riam Titum Liuium nescire se, in multis annis qui fuissent cōsules:
 esse præterea cōsules bimestres, trimestres, & interdum paucarum ho-
 rarum, Hieronymus verò, & si aliquandò aliter sensit, in commentarijs ta-
 men Esaie cap. 52. & libro 1. contra Iouinianum, Clementem scribit fuis-
 se beati Petri successorem: Anacletum verò Clementi successisse, vt infi-
 nitos

*De lectione
 vetusti exem-
 plaris epist.
 Ignatij non
 Anacleto, sed
 Lino.*

*Successor Cle-
 mentis nec E-
 uaristus, neq;
 Cletus.*

*Quid Masse-
 us chronogra-
 phus de fastis
 cōsulum sen-
 serit.*

nitos alios nunc omittam, Augustinus quoque, cuius Luterani videri volunt studiosi, author est in epist. 55. ad Gerosum. Cletum verò prætermisit, credo, quia sciebat adiutorem Clementis fuisse. Sed de his hæc tenens, quæ quidem ignorare Magdeburgenses non est mirum, præsertim cum neque studio discendi, neque explicandi alijs veritatem, sed calumniandi potiùs & mentiendi, teneantur.

Responsio de formulis citationum, quas obijciunt, hæc ab antiquis, hæc ab Apostolis, hæc à sanctis Patribus accepimus, quasi longo post Apostolos tempore illi pontifices scripserint: & quomodo centuriatores non intellexerint quos illi antiquos, neque quos Patres, neque quare Patres vocauerint.

Cap. II.

Reprehendunt præterea Magdeb. illam citationis formulam in epist. Anacleti, Hæc ab antiquis, ab Apostolis, à S. Patribus accepimus, Sic Apostoli statuerunt.

Sed quis non rideat, vel potiùs non desinat horum nugas? qui satis esse putant, si utcunque reprehendant: an verò rectè intelligant, & an reprehensio redargui possit, non curant. Rescripsit ergò Anacletus ad Episcopos Italiæ, de quibus eum consuluerant: id est, de ordinationibus Episcoporum, & aliorum minorum sacerdotum, ac de accusatione eorum, tum etiam de ordine iudicum ecclesiasticorum per prouincias & Metropoles. Quia verò nihil de his nouum scribebat, sed quæ ab Apostolis tradita erant, quin etiam diuisionem prouinciarum ad constituenda tribunalia causarum ecclesiasticarum ab antiquis acceperat, idcirco ut eorum, quæ respondebat, auctoritatem magis commendaret: Hæc, inquit, ab antiquis, hæc ab Apostolis, hæc à S. Patribus accepimus: vobisq; ut postulastis, rimanda & futuris tenenda temporibus, mittimus: & reliquis fratribus prædicanda, ac cunctis fidelibus tradenda mandamus. Ab antiquis dixit, propter diuisionem prouinciarum, quam dixit multo ante Christi aduentum tempore factam maxima ex parte, & postea ab Apostolis renouatam: à sanctis verò patribus, propter Apostolos: hi enim erant & Apostoli, & patres, qui Anacletum & Euaristum, & horum antecessores docuerunt. Vnde Anacletus in priore epistola instructorem suum vocat beatum Petrum. Sed Magdeb. cum nullos habeant, nec agnoscant spirituales patres, ut qui in carne ambulent, & secundum carnem militent, suspicati sunt, sanctos patres non potuisse ab Anacleto Pontifice nisi eos dici, post quos longissimo, ut isti aiunt, tempore ille ipse scripserit, cum tamen præsentibus etiam soliti finis patres vocare. Itaque nomen patrum Magdeburgenses ad longinquitatem temporum superiorum retulerunt, non intelligentes quòd Dauid propheta de sanctis Apostolis prædixit, cum ait, Pro patribus tuis nati sunt tibi filij. significabat enim, ut Cyrillus Alexandrinus in comm. Esa. c. 62. interpretatur, filios Synagogæ secundum carnem, qui erant Apostoli, futuros esse

Quam pueri-
liser Magd.
nomen patrū
ad longinqui-
tatem tempore
rum superiorum
referendum
esse putauerunt.
Psal. 44.